

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ladislava Vaško a soudců JUDr. Jiřího Derfla a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **Ing. T. W.**, narozený X,
bytem X,
zastoupený advokátem JUDr. Janem Walterem,
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2022, č. j. MV-176202-33/TP-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 15. 9. 2022, č. j. MV-176202-33/TP-2019, **se zrušuje** v části, ve které Ministerstvo vnitra zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 15. 8. 2022, č. j. KRPU-201589-18/ČJ-2019-0400KR-PI, o odmítnutí poskytnutí videozáznamu z minikamery policisty ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48 hodin.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

- II. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 15. 8. 2022, č. j. KRPU-201589-18/ČJ-2019-0400KR-PI, **se zrušuje** v části, ve které bylo odmítnuto poskytnutí videozáznamu z minikamery policisty ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48 hodin.
- III. Ve zbytku se žaloba **zamítá**.
- IV. Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, je povinna žalobci poskytnout videozáznam z minikamery policisty ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48 hodin, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozsudku.
- V. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ze dne 15. 9. 2022, č. j. MV-176202-33/TP-2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „povinný subjekt“) ze dne 15. 8. 2022, č. j. KRPU-201589-18/ČJ-2019-0400KR-PI, kterým došlo k částečnému odmítnutí jeho žádosti o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) ze dne 13. 11. 2019. Žalobce se v žalobě domáhal také toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v bodě II. žaloby popsal širší kontext skutkových okolností spojených s provozem pilařského závodu „Pila Kovářská“. Podle jeho vyličení je v obci Kovářská po dobu více než 10 let v rozporu se stavebním zákonem provozovatelem pilařského závodu užívána hala jako tzv. pilnice, k čemuž stavební úřad zůstává povětšinou netečný obdobně jako při stíhání správních deliktů, ke kterým má při provozu pilařského závodu docházet. Žalobce spolu se svou matkou, Mgr. S. W., se proto obraceli na různé povinné subjekty s žádostmi o informace dle informačního zákona, kterými si hodlali opatřit podklady k tomu, aby se mohli u příslušných správních orgánů domáhat nápravy.
3. Žalobce dále uvedl, že žádostí ze dne 13. 11. 2019 požádal povinný subjekt o poskytnutí veškerých záznamů o volání na linku 158 dne 9. 11. 2019, týkajících se činnosti v Tovární ulici v obci Kovářská, a dále o poskytnutí veškerých záznamů o výjezdu hlídky na uvedené místo dne 9. 11. 2019 (včetně fotodokumentace).
4. Povinný subjekt žádost vyřídil nejprve přípisem ze dne 26. 11. 2019, č. j. KRPU-201589-1/ČJ-2019-0400KR-PI, ve spojení s rozhodnutím ze dne 26. 11. 2019, č. j. KRPU-201589-2/ČJ-2019-0400KR-PI. Toto rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 7. 2022, č. j. 15 A 163/2019-62.
5. Následně povinný subjekt vyřizoval žádost přípisem z 15. 8. 2022, č. j. KRPU-201589-17/ČJ-2019-0400KR-PI, ve spojení s rozhodnutím ze dne 15. 8. 2022, č. j. KRPU-201589-18/ČJ-2019-0400KR-PI. Tímto rozhodnutím žádost odmítl mj. v části poskytnutí videozáznamu z minikamery policisty ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48 hodin, a to s odvoláním na Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

§ 2 odst. 4 informačního zákona. K odvolání žalobce žalovaný rozhodnutí povinného subjektu potvrdil rozhodnutím ze dne 15. 9. 2012 (správně 15. 9. 2022 – pozn. soudu), č. j. MV-176202-33/TP-2019.

6. Toto rozhodnutí je podle žalobce založeno na nesprávném skutkovém zjištění a nesprávném výkladu § 2 odst. 4 informačního zákona. Povinný subjekt nyní odmítl žádost stran videozáznamu se zdůvodněním, že úprava (anonymizace) videozáznamu je velmi náročná. Podle žalovaného videozáznam obsahuje osobní údaje dotčených osob, jež je třeba chránit, a dle vyjádření expertního pracoviště Policie České republiky (dále jen „Policie“) nelze záznam upravit (anonymizovat) takovým jednoduchým způsobem, aby jej bylo možné žalobci po vyloučení osobních údajů poskytnout. Taková úprava by podle žalovaného vyžadovala individuální práci technika pomocí specializovaného programu, přičemž by musel být pozměněn či úplně odstraněn zvuk hlasu a stejně tak pixelizovány či rozmazány obličeje dotčené osoby, což by ve svém důsledku vedlo k vytvoření zcela nového záznamu. Takový proces by navíc pro povinný subjekt nepředstavoval jednoduchou operaci, ale nepřiměřenou zátěž, která by vyžadovala přidanou hodnotu.
7. Podle žalobce jsou deklarované důvody zástupné. S odkazem na § 12 informačního zákona namítl, že žalovaný nepřipustně extenzivně vyložil zákonné důvody odepření informací. Tvzení o technické náročnosti žalobce označil za nesprávné a ryze účelové. V době, kdy ke střihu videozáznamů existuje řada aplikací určených zdarma běžným uživatelům pro mobilní telefon, nemůže taková úprava pro Policii představovat jakýkoli významný problém, obzvlášť když je vybavena „expertním pracovištěm“.
8. I pokud by skutečně bylo mimořádně obtížné rozmazat obličeje dotčených osob a pozměnit jejich hlasový projev, Policie podle žalobce mohla záznam jednoduše sestříhat a poskytnout jen ty partie, na kterých nejsou dotčené osoby vůbec zachyceny. Náročnost takové úpravy by podle něj byla zcela srovnatelná s anonymizací listinných dokumentů začerněním ochráněných partií, ba by dokonce mohla být daleko rychlejší, neboť nevyžaduje dokument číst. K tomu jako důkaz navrhl znalecký posudek k odhadu časové náročnosti úpravy videozáznamu zaškoleným pracovníkem zaprvé rozmazáním obličeje a „vypiskáním“ hlasového projevu dotčených osob, zadruhé vystříháním snímků obsahujících postavy či hlasové projevy dotčených osob.
9. Žalobce uzavřel, že případnou rozsáhlost a pracnost vyhledání těch informací (částí videozáznamu), které poskytnout lze, mohla Policie promítnout do požadavku na náhradu nákladů spojených s poskytnutím informací podle § 17 odst. 1 informačního zákona. Žádný takový požadavek ale nevznikla.

Vyjádření žalovaného k žalobě

10. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. S odkazem na své předchozí vyjádření k žalobě proti jeho rozhodnutí ze dne 19. 12. 2019, č. j. MV-176202-2/KM-2019, poukázal na to, že podle § 62 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, není povinností příslušníků Policie si z každého výjezdu hlídky pořizovat videonahrávky a už vůbec ne v konkrétních datových formátech. Námitka žalobce, že postup povinného subjektu je účelový, jelikož v současné době existuje

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řada aplikací, které zdarma umožní úpravu videozáznamů, je podle něj irelevantní. Takové uživatelské aplikace sice skutečně dokáží záznam pozměnit, nicméně jej neupraví tak, že by jej za pomoci stejné či podobné aplikace nebylo možno vrátit do původního stavu („odanonymizovat“). V tomto konkrétním případě by však povinný subjekt pro anonymizaci záznamu musel využít speciální program, který by záznam upravil tak, aby jej za pomoci těchto veřejně dostupných programů již nebylo možno vrátit do původní podoby, a vytvořil by tak úplně nový datový formát.

11. Jestliže tedy povinný subjekt prokázal, že případná úprava pořízeného videozáznamu by byla vzhledem k jeho délce a obsahu zcela nepřiměřená, a to jak z technických, personálních i časových důvodů, má žalovaný za to, že uvedené splňuje výjimku stanovenou judikaturou Nejvyššího správního soudu o nepřiměřené zátěži a faktickém vytvoření nové informace.
12. Žalovaný doplnil, že podle jeho názoru není účelem žádosti žalobce o poskytnutí informace získání potřebných informací, které mají naplnit účel a cíl informačního zákona. Právní zástupce žalobce se jakožto oznamovatel účastnil dotčeného výjezdu policejní hlídky na místo, a byl tak osobně obeznámen s úkony a dalšími zjištěními provedenými policejní hlídkou na místě. Žádost o poskytnutí informace tak zcela zjevně není sledováno získání zcela nových důležitých informací. Žalovaný se ztotožňuje s vyjádřením zdejšího soudu, který ve svém rozsudku č. j. 15 A 163/2019 označil takové jednání osob za systematické zahlcování správních orgánů podáními s očekáváním, že při jejich vyřizování dojde např. k formálnímu pochybení, které pak bude moci žadatel (za účelem zisku) „trestat“ podáním žaloby.

Replika žalobce a její doplnění

13. V replice ze dne 8. 11. 2022 žalobce k vyjádření žalovaného kontroval, že informační povinnost dle informačního zákona se nevztahuje jen na informace, k jejichž vytvoření je povinný subjekt ze zákona povinen. Videozáznam existuje a zjevně se vztahuje k působnosti povinného subjektu, jeho obsah proto představuje informaci, která je předmětem informační povinnosti. Stejně jako v žalobě označil za výmluvu tvrzení žalovaného, podle kterého uživatelské aplikace sice skutečně dokáží záznam pozměnit, nicméně jej neupraví tak, že by jej za pomoci stejné či podobné aplikace nebylo možno vrátit do původního stavu („odanonymizovat“). Zopakoval, že i pokud snad by Policie měla pouze aplikaci, která pozmění záznam vratným způsobem, je možné takto pozměněný záznam přehrát, a přitom nahrávat obrazovku, čímž se snadno a bez jakékoli zvláštní techniky vytvoří záznam nevratný. Uzavřel, že jeho právní zástupce byl přítomen výjezdu hlídky, nicméně nebyl u všech úkonů hlídky, a navíc jeho pouhé nehmotné vzpomínky nelze použít k účelu, který žalobce s vyžádanými informacemi spojuje.
14. V doplnění repliky ze dne 22. 3. 2023 žalobce poukázal na anonymizační software vyvíjený Vysokým učením technickým v Brně, na praxi některých veřejných orgánů, které běžně zveřejňují anonymizované videozáznamy z jednání zastupitelstva, nebo na skutečnost, že Městská policie hlavního města Prahy podle své mluvčí z preventivních důvodů po anonymizaci zveřejňuje některé záznamy pořízené strážníky při výkonu služby.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce do dvou týdnů od doručení výzvy nesdělil svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
16. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
18. Při soudním přezkumu správních rozhodnutí soud vycházel z toho, že na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů je v rámci soudního přezkumu pohlíženo jako na jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 5 As 63/2011-86), přičemž účelem řízení před odvolacím správním orgánem je napravovat případná pochybení správního orgánu prvního stupně. Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29).
19. Z obsahu správního spisu soud ověřil, že žalobce dne 13. 11. 2019 u povinného subjektu podal žádost o informace podle informačního zákona, ve které žádal o poskytnutí veškerých záznamů o volání na linku 158 dne 9. 11. 2019, týkajících se činnosti v Tovární ulici v obci Kovářská, a dále o poskytnutí veškerých záznamů o výjezdu hlídky na uvedené místo dne 9. 11. 2019 (včetně fotodokumentace). Ze spisu vyplývá i průběh vyřizování této žádosti tak, jak je tvrzen žalobcem.
20. Podle § 2 odst. 4 informačního zákona se povinnost poskytovat informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.
21. Podle § 3 odst. 3 informačního zákona se informací pro účely tohoto zákona rozumí jakýkoliv obsah nebo jeho část v jakémkoliv podobě, zaznamenaný na jakémkoliv nosiči, zejména obsah písemného záznamu na listině, záznamu uloženého v elektronické podobě nebo záznamu zvukového, obrazového nebo audiovizuálního.
22. Ustanovení § 14 odst. 5 písm. d) informačního zákona ve znění účinném v době podání žádosti o informace stanovilo, že povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění; je-li zapotřebí licence podle § 14a, předloží v této lhůtě žadateli konečnou licenční nabídku.
23. Podle § 17 odst. 1 informačního zákona jsou povinné subjekty v souvislosti s poskytováním informací oprávněny žádat úhradu ve výši, která nesmí přesáhnout náklady spojené s

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pořízením kopií, opatřením technických nosičů dat a s odesláním informací žadateli. Povinný subjekt může vyžádat i úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací.

24. Podle § 17 odst. 3 informačního zákona platí, že v případě, že bude povinný subjekt za poskytnutí informace požadovat úhradu, písemně oznámí tuto skutečnost spolu s výší úhrady žadateli před poskytnutím informace. Z oznámení musí být zřejmé, na základě jakých skutečností a jakým způsobem byla výše úhrady povinným subjektem vyčíslena. Součástí oznámení musí být poučení o možnosti podat proti požadavku úhrady nákladů za poskytnutí informace stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d), ze kterého je patrné, v jaké lhůtě lze stížnost podat, od kterého dne se tato lhůta počítá, který nadřízený orgán o ní rozhoduje a u kterého povinného subjektu se podává.
25. Podle § 17 odst. 4 informačního zákona platí, že nesplní-li povinný subjekt vůči žadateli oznamovací povinnost podle odstavce 3, ztrácí nárok na úhradu nákladů.
26. Podle § 17 odst. 5 informačního zákona platí, že poskytnutí informace podle odstavce 3 je podmíněno zaplacením požadované úhrady. Pokud žadatel do 60 dnů ode dne oznámení výše požadované úhrady úhradu nezaplatí, povinný subjekt žádost odloží. Po dobu vyřizování stížnosti proti výši požadované úhrady lhůta podle věty druhé neběží.
27. Soud při soudním přezkumu vydaných rozhodnutí vyšel z toho, že žalobce napadl pouze odmítnutí poskytnutí informace představované videozáznamem z minikamery policisty ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48 hodin a že nespороval důvod, pro který povinný subjekt i žalovaný považují za nutné videozáznam anonymizovat za účelem ochrany osobnosti dotčené osoby.
28. Ve vydaných rozhodnutích je uvedeno, že úprava videozáznamu by vyžadovala individuální práci technika pomocí specializovaného programu a pro povinný subjekt by představovala velkou (jinde uváděno „nepřiměřenou“) časovou i technickou zátěž. Touto činností by navíc vznikla nová informace ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona. V předloženém správním spisu je založeno vyjádření expertního pracoviště Policie ze dne 17. 12. 2019, podle kterého by potřebná úprava videozáznamu vyžadovala individuální práci ve specializovaném programu a trvala by cca 5 hodin, přičemž takto upravený záznam by nebylo možné vrátit do původní podoby. Vznikl by tak nový datový soubor – videozáznam. K tomu soud dodává, že v době podání tohoto vyjádření byla uvažována úprava (anonymizace) videozáznamu ve vztahu ke dvěma osobám, avšak jeden z nich – zástupce žalobce – později souhlasil s poskytnutím údajů týkajících se jeho osoby žalobci. Čas potřebný k úpravě videozáznamu se tedy v důsledku toho nutně musel zkrátit.
29. Důležitější ovšem je to, že soud nemůže přisvědčit názoru žalovaného a povinného subjektu, podle kterých bylo namíste požadovaný videozáznam odmítnout proto, že je zde dána výluka podle § 2 odst. 4 informačního zákona týkající se nových informací. Odborná literatura k výkladu tohoto ustanovení uvádí, že „*jak dotaz na názor, tak na budoucí rozhodnutí v sobě totiž zahrnuje požadavek na vytvoření (a následné sdělení) příslušného názoru či budoucího rozhodnutí, tj. požadavek na vytvoření nové informace (srov. zákonné vymezení informace v § 3 odst. 3 jako „zaznamenaného obsahu“). Ve všech těchto případech tedy nastává specifická situace, v níž žadatel požaduje určitou informaci, která se sice pojmově vztahuje k působnosti povinného subjektu [jinak by bylo nutné žádost odložit dle § 14 odst. 5 písm. c)], avšak v okamžiku podání žádosti neexistuje, resp. neexistuje v žadatelem poptávaném stavu, a žadatel se výslovně nebo implicitně domáhá jejího vytvoření [pokud by z obsahu žádosti vyplývalo, že informace v době podání žádosti měla dle mínění žadatele existovat, např. názor již měl být v minulosti utvořen a zaznamenan, pak žádost nebude možné podřadit pod § 2 odst. 4 – srov. dále*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a též rozsudky NSS č. j. 1 As 28/2010-86 (2128/2010 Sb. NSS) a č. j. 1 As 107/2011-70 (2493/2012 Sb. NSS)]. Požadavek žadatele ve smyslu § 2 odst. 4 tedy směřuje do budoucnosti a z jistého hlediska se tak dostává mimo režim SvInf, neboť ‚neexistující informace‘ nesplňuje jeden z pojmových znaků informace, jak je zákon vymezuje v § 3 odst. 3 (informací je jen údaj zaznamenaný, tudíž pro povinný subjekt existující).“ (FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš. § 2 [Povinnost poskytovat informace]. In: FUREK, Adam, ROTHANZL, Lukáš, JIROVEC, Tomáš. Zákon o svobodném přístupu k informacím. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 62.)

30. Z formulace žalobcovy žádosti o informace je zřejmé, že žádal informaci již existující, nikoli vytvoření informace nové. Žalobce se zjevně nedožadoval ani toho, aby povinný subjekt existující informaci nějakým způsobem upravoval. Pokud povinný subjekt shledal, že požadovaný videozáznam podle zákona nelze poskytnout v celém rozsahu a že za tím účelem bude třeba provést anonymizaci videozáznamu, nelze v důsledku toho vzniklý (upravený) videozáznam považovat za novou informaci ve smyslu § 2 odst. 4 informačního zákona, ačkoli jinak nepochybně nepůjde o totožný soubor jako v případě původního videozáznamu. Opačný výklad zákona by vedl k absurdním závěrům, kdy by s poukazem na § 2 odst. 4 informačního zákona nebyly poskytovány jakékoli informace obsahující údaje, které podle zákona mají být z poskytování vyloučeny, ačkoli by přitom bylo možné je z poskytování vyloučit více či méně jednoduchou operací, jakou je např. zmíněná anonymizace či jiná úprava. Poskytnutí požadované informace tak nebylo možné odmítnout s poukazem na § 2 odst. 4 informačního zákona.
31. Pokud anonymizace informace pro povinný subjekt představuje vyšší než obvyklou zátěž, je obecně možné poskytnutí informace podmínit úhradou za poskytnutí informace podle § 17 odst. 1 informačního zákona. V tomto smyslu lze odkázat například na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 7 As 20/2013-23, nebo ze dne 31. 7. 2014, č. j. 5 As 76/2014-23, publ. pod č. 3109/2014 Sb. NSS.
32. V nyní projednávané věci je však primárně třeba vycházet z toho, že podle aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu, která vychází z nálezu Ústavního soudu ze dne 21. 5. 2019, sp. zn. I. ÚS 1083/16, je třeba § 17 informačního zákona vykládat tak, že po uplynutí lhůty pro poskytnutí informací nemůže povinný subjekt požadovat úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací. V případě neurčité či nesrozumitelné žádosti počne tato lhůta běžet až po upřesnění žádosti, v případě nečinnosti povinného subjektu pak po uplynutí zákonných lhůt k vydání výzvy a k jejímu upřesnění ze strany žadatele dle § 14 odst. 5 písm. b) informačního zákona (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2022, č. j. 8 As 35/2020-38).
33. V posuzované věci přitom povinný subjekt žádost nevyřídil v nové 15denní lhůtě, která v souladu se závěry právě zmíněného rozsudku (viz bod 15 a násl.) začala běžet od právní moci rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 7. 2022, č. j. 15 A 163/2019-62, kterým bylo zrušeno první rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí žalobcovy žádosti o informace. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 12. 7. 2022, kdy byl doručen i žalovanému. Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaný povinnému subjektu jeho spis včetně rozsudku soudu vrátil dne 22. 7. 2022. Dne 25. 7. 2022 povinný subjekt zástupce žalobce vyrozuměl o prodloužení lhůty k vyřízení žádosti o 10 dnů s tím, že jí tedy vyřídí do dne 16. 8. 2022. Dne 15. 8. 2022 povinný subjekt vydal rozhodnutí č. j. KRPU-201589-18/ČJ-2019-0400KR-PI, kterým částečně odmítl žalobcovu žádost o poskytnutí informace. O odvolání proti tomuto rozhodnutí rozhodl žalovaný později žalobou napadeným rozhodnutím.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

34. Povinný subjekt tak sice o žádosti o informace rozhodl ze svého pohledu v (dle § 14 odst. 7 informačního zákona v tehdy účinném znění) prodloužené 25denní lhůtě, přitom však pominul, že lhůta pro vyřízení žádosti o informace neběžela až od okamžiku, kdy měl k dispozici spisovou dokumentaci, ale již od právní moci zrušujícího rozsudku (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2014, č. j. 3 As 26/2014-62, publ. pod č. 3178/2015 Sb. NSS, který sice zrušil Ústavní soud náleznem ze dne 16. 6. 2015, sp. zn. I. ÚS 3930/14, ale toto pravidlo nezpochybnil). Zajistit, aby povinný subjekt mohl včas splnit povinnosti podle informačního zákona, bylo na žalovaném. Okamžik vyřízení žádosti totiž nelze ponechat na libovůli správního orgánu. Lhůta pro vyřízení žádosti o informace tedy uplynula již dne 8. 8. 2022, a k vyřízení žádosti o informace až dne 15. 8. 2022 proto došlo opožděně. Prostor pro požadavek úhrady nákladů za poskytnutí informace ve smyslu § 17 odst. 1 informačního zákona proto již není dán, neboť lhůta pro poskytnutí informace – a tím i pro výzvu k úhradě nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací – již uplynula, a nárok na úhradu těchto nákladů proto dle § 17 odst. 4 informačního zákona zanikl. Právě s ohledem na opožděné vyřízení žádosti o informace se jeví soudu nespravedlivou a rozpornou s východisky výše uvedené judikatury úvaha, že by se snad v důsledku nynějšího rozhodnutí soudu znovu otevírala možnost pro požadování úhrady za poskytnutí informace a následné odmítnutí žádosti pro její nezaplacení.
35. Proto soud rozhodl tak, že napadené rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil v té části, ve které bylo fakticky žalobou napadeno, tedy v té části, ve které žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 15. 8. 2022, č. j. KRPU-201589-18/ČJ-2019-0400KR-PI, o odmítnutí poskytnutí videozáznamu z minikamery policisty ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48 hodin. Současně soud i rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 15. 8. 2022, č. j. KRPU-201589-18/ČJ-2019-0400KR-PI, obdobně zrušil v té části, ve které bylo odmítnuto poskytnutí videozáznamu z minikamery policisty ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48 hodin.
36. Zároveň soud vycházel z toho, že podle § 16 odst. 5 informačního zákona ve znění účinném od 1. 1. 2023 platí, že při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout ve lhůtě, která nesmí být delší než 15 dní ode dne doručení rozsudku povinnému subjektu.
37. Podle tohoto ustanovení tedy platí, že pokud nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informací, měl by soud povinnému subjektu nařídít, aby požadované informace poskytl. Soud s ohledem na obsah vydaných rozhodnutí i správního spisu shledal, že zde nejsou dány žádné důvody pro odmítnutí žádosti, přičemž za anonymizaci není již možné požadovat úhradu ve smyslu § 17 odst. 1 informačního zákona. Povinnému subjektu proto v souladu s § 16 odst. 5 informačního zákona uložil povinnost žalobci poskytnout videozáznam z minikamery policisty ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48 hodin, a to ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení tohoto rozsudku.
38. Uvedený postup podle názoru soudu nejlépe odráží to, jak rozsah soudního přezkumu vydaných rozhodnutí vymezil přímo v žalobě sám žalobce, který rozporoval pouze rozhodnutí o neposkytnutí videozáznamu, nikoli odmítnutí poskytnout další informace, o které původně žádal. Zrušení pouze části rozhodnutí povinného subjektu (výrok II.) a faktické rozštěpení výroku napadeného rozhodnutí žalovaného (výrok I.) ve svém Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

důsledku znamená, že nyní je vypořádána celá žádost o informace. Povinný subjekt a žalovaný tak nemusí vydávat další rozhodnutí, ve kterých by znovu vypořádávali žalobcovu žádost ohledně informací, jejichž neposkytnutí žalobce u soudu ovšem vůbec nenapadnul. Ve zbytku soud žalobu zmítl (výrok III.).

39. Žalobcem navrhované důkazy všemi listinami i výsledkem žalobce soud neprovedl pro jejich nadbytečnost či chybějící relevanci k předmětu řízení. Důkazy navrhované v části II. žaloby, tedy k provozu pilařského závodu „Pila Kovářská“, s předmětem řízení, kterým je rozhodnutí žalovaného o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace, nijak nesouvisí. Důkazy označené jako P18-P22 jsou součástí předložené spisové dokumentace, kterou se ve správním soudnictví dokazování neprovádí. Soud dále neprovedl dokazování spisem zřejmě zdejšího soudu sp. zn. 15 A 163/2019, neboť žalobce neuvedl, proč a k prokázání jakých skutečností navrhuje provést dokazování celým tímto spisem. S ohledem na to, že bylo možné rozhodnout na základě obsahu předloženého správního spisu, pro nadbytečnost soud zamítl i návrh na provedení dokazování znaleckým posudkem.
40. Jde-li o náhradu nákladů řízení, soud konstatuje, že v případě žalobce jde o značně specifického žadatele, známého jistě nejen žalovanému z jeho úřední činnosti, ale i soudu; žadatele, který se mimo jiné množstvím a charakterem svých podání pohybuje na hranici zneužití práva jako jednoho z důvodů odmítnutí poskytnutí informace. Nicméně k aplikaci tohoto institutu musí být splněny podmínky a tyto musí ve svém rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informací správní orgány náležitě odůvodnit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 4 As 385/2019-55).
41. Výrok o náhradě nákladů řízení byl stanoven na základě § 60 odst. 7 s. ř. s., podle kterého platí, že jsou-li pro to důvody zvláštního zřetele hodné, může soud výjimečně rozhodnout, že se náhrada nákladů účastníkům nebo státu zcela nebo zčásti nepřiznává. Soud uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek za žalobu.
42. Soud tedy žalobci, která měl ve věci plný úspěch, nepřiznal plnou náhradu nákladů řízení, neboť jsou zde důvody zvláštního zřetele hodné podle § 60 odst. 7 s. ř. s. Nelze totiž odhlížet od kontextu celé rozhodované věci „Pila Kovářská“, tedy od dalších kauz, o nichž je soudu z úřední činnosti známo, že v nich žalobce a její právní zástupce aktivně vystupují (v současnosti soud eviduje přes 50 žalob žalobce a přes 80 žalob Mgr. S. W.). Právní zástupce zastupuje žalobce, případně Mgr. S. W. v obdobných řízeních opakovaně. Všichni tři uvedení jsou v příbuzenském poměru, jak je soudu známo i z jejich podání např. ve věci vedené pod sp. zn. 15 A 46/2019.
43. Soudu je též známo, že žalobce zastoupen stejným právním zástupcem jako v nynější věci vedl či stále vede řadu soudních sporů před správními soudy, a to se správními orgány, od nichž požadoval pokaždé poskytnutí informace dle informačního zákona. Jedním z těchto tímto způsobem zatížených správních orgánů je například Krajská hygienická stanice Ústeckého kraje se sídlem v Ústí nad Labem, u níž bylo evidováno celkem 172 podání od žalobce, Mgr. S. W. a JUDr. Jana Waltera, jak je zřejmé z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 3. 2022, č. j. 15 A 107/2019-91. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 5. 2022, č. j. 15 A 130/2019-74, vyplývá, že uvedená trojice podala k Ministerstvu pro místní rozvoj od roku 2015 celkem 1042 podání.
44. Obdobná situace je i u dalších správních soudů, např. lze odkázat na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 11. 2019, č. j. 14 A 80/2019-34, kde je uvedeno, že žalobce, případně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Mgr. Slavěna Walterová, oba vždy zastoupeni právním zástupcem JUDr. Janem Walterem, jen v průběhu měsíců ledna až dubna 2019 podali v této věci u správního orgánu celkem osm žádostí o poskytnutí informací podle informačního zákona, přičemž těmito žádostmi vždy usilovali o sdělení, jakým způsobem se žalovaný vypořádal s dřívějším podáním (žádostí o prošetření způsobu vyřízení stížnosti) právního zástupce žalobce, a že Ministerstvo pro místní rozvoj jen za období ledna až května 2019 eviduje na 250 podání výše uvedených osob. V tomto rozsudku Městský soud v Praze dospěl k závěru, že „*skutečným motivem žadatelů není kontrola veřejné moci prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím, ale šikanózní postup, kterým tyto osoby sledují personální a časové zatížení žalovaného.*“

45. Soudu je známo, že žalobce vedl či stále vede taktéž celou řadu obdobných soudních sporů před správními soudy. Jedná se například o žaloby projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 15 A 151/2017, 15 A 216/2017, 15 A 232/2017, 15 A 240/2017, 15 A 250/2017, 15 A 24/2018, 15 A 42/2018, 15 A 45/2018, 15 A 74/2018, 15 A 75/2018, 15 A 82/2018, 15 A 151/2018, 15 A 161/2018, 15 A 182/2018, 15 A 193/2018, 15 A 224/2018, 15 A 27/2019, 15 A 28/2019, 15 A 29/2019, 15 A 46/2019, 15 A 48/2019, 15 A 49/2019, 15 A 63/2019, 15 A 72/2019, 15 A 87/2019, 15 A 88/2019, 15 A 89/2019, 15 A 102/2019, 15 A 103/2019, 15 A 104/2019, 15 A 108/2019, 15 A 133/2019, 15 A 137/2019, 15 A 140/2019, 15 A 144/2019, 15 A 145/2019, 15 A 148/2019, 15 A 151/2019, 15 A 163/2019, 15 A 24/2020, 15 A 26/2020, 15 A 27/2020 či 16 A 4/2021.
46. Žaloby, jimiž žalobce napadá postup správních orgánů při vyřizování žádostí dle informačního zákona, jsou dále evidovány např. u Městského soudu v Praze, a to pod sp. zn. 3 A 174/2017, 5 A 209/2017, 11 A 129/2018, 11 A 213/2018, 14 A 106/2018, 3 A 98/2018, 5 A 174/2018, 8 A 35/2018, 9 A 191/2018, 9 A 211/2018, 6 A 67/2019, 10 A 100/2019, 10 A 165/2019, 14 A 80/2019, 8 A 16/2019, 9 A 89/2019, 11 A 7/2020, 11 A 15/2020, 14 A 48/2020 či 17 A 50/2020.
47. Soud proto uzavírá, že jeho úkolem je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům, a nikoliv napomáhat některým osobám k tvorbě zisku na úkor protistrany, kterou tyto osoby systematicky zahlcují podáními, a to evidentně s očekáváním, že při vyřizování těchto podání dojde v některých případech k prodlení či formálně chybnému postupu, proti němuž budou následně brojit žalobou. Nejvyšší správní soud užívá zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „spor pro spor“, a nikoli pro získání informace (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2015, č. j. 8 As 182/2014-12). S ohledem na výše uvedená zjištění o postupu jmenovaných osob v jiných řízeních soud pro toto řízení dospěl k závěru, že žalobci přísluší toliko náhrada nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, která odpovídá soudnímu poplatku ve výši 3 000 Kč. Náhradu nákladů řízení je žalovaný povinen uhradit v obvyklé lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 12. září 2023

Mgr. Ladislav Vaško, v. r.
předseda senátu